

Çünkü Ben Mecburi Ayrılıklar Varisiyim

– de_ -soulmate · 05 Temmuz 2011

Üzgünüm!

Çekingen bir tavırla uzatmaya korktuğum kalbime
Sadece aşkın cüretiyle duasına durduğum senli dileklerime
Ve ellerimden yerlere saçılan kirli defter sayfalarına
Mağrur bir zaferle bakacağın kadar, gözlerine karıştığım için

En az senin kadar suçluyum
İki dudak arası bir moladır şimdi ölüm
Çünkü ben hiçbir zaman "seni seviyorum"una yetişemeyeceğim

Şimdi hangi sokak lambasının ışığına sığınsam
Gözlerimi kamaştırın güneşini soracağım kendime
Ve içinde masallar anlatılan evleri özleyecek bir türlü büyümeyen yanım
Bilsem de olmadığını kahramanların
İçinde baba olan gerçek yaşam hikayelerini anımsayarak avunacağım
Yoksa nerdeyse inanacağım külkedisi olduğuma
Ki bu ayak sesleridir ölümün
Çünkü ben mecburi ayrılıklar varisiyim

Aşk cinnet
Aşk cennet
İkisinin arasında bir yerlerdeyim

Ve uzaktan izliyorsun
Sevgine sessizce dil(l)enişimi, kendime direnişimi
Çünkü aşk(ın)a sığındığımı
Kutsal kitaba İnancın(m) kadar biliyorsun

Ve görüyorsun yorgunca yalpaladığımı
Bilmem ki daha ne bekliyorsun

Elbette biliyorum
Losyon kokulu bir adamın göğsünde uyumakla
Güven veren bir omuzda sabahlamanın o ince ayrımını
Sen yine bildiğine say, aşkı, sevgiyi karıştırdığımı
Nasılsa kaybettim
Nasılsa gidiyorum

Ve bil ki,
Ben erteledim bir ölüm sonrasına
Sana hiç söyleyemediklerimi...

de_soulmate